

AHIR ZAMANDA KÖTÜLÜKLERİN

ARTMASI

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى
سَيِّدِ الْأَوْلِيَّينَ وَالْآخِرِينَ سَيِّدِنَا وَسَنَدِنَا مُحَمَّدٍ
وَآلِهِ وَصَحْبِهِ وَمَنْ تَبِعَهُ بِإِحْسَانٍ أَجْمَعِينَ
أَمَّا بَعْدُ: فَاعْلَمُوا أَيُّهَا الْإِخْوَانُ فَإِنَّ أَفْضَلَ الْكِتَابِ
كِتَابُ اللَّهِ وَأَفْضَلَ الْهَدْيِ هَدْيُ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَشَرَّ الْأُمُورِ مُحَدَّثَاتُهَا
وَكُلُّ مُحَدَّثَةٍ بِدْعَةٌ وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ وَكُلُّ ضَلَالَةٍ
وَصَاحِبُهَا فِي النَّارِ وَبِالسَّنَدِ الْمُتَّصِلِ إِلَى النَّبِيِّ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ:

el-Hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn. Ve's-salâtü ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîne seyyidinâ ve senedinâ Muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihşânin ecmaîn.

Emmâ ba'd.

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân fe-inne efdale'l-kitâbi kitâbullah ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ ve külle muhdesetin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr.

Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-Nebiyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

لِيَأْتِيَنَّ عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ لَوْ وَقَعَ حَجْرٌ مِنَ السَّمَاءِ
إِلَى الْأَرْضِ مَا وَقَعَ إِلَّا عَلَى امْرَأَةٍ فَاجِرَةٍ أَوْ رَجُلٍ
مُنَافِقٍ

Le-ye'tiyenne ale'n-nâsi zemânün lev-vakaa hacerun mine's-semâi ile'l-ardı mâ vakaa illâ ale'mraetin fâciretin ev racülin münâfık.

Sadaka Resûlullah fîmâ kâl ev kemâ kâl.

Sözümüzün mukaddimesinde metnini okumuş olduğumuz hadîs-i şerîflerinde âhir zamanla ilgili mâlumat veriyorlar. Buyuruyor ki Efendimiz:

Le-ye'tiyenne ale'n-nâsi zemânun.

“İnsanların üzerine bir zaman gelip çatacak ki...” *Lev vakaa hacerun mine's-semâi ile'l-ardı.* “O zamanda eğer gökten yere bir taş düşse...” *Mâ vakaa illâ ale'mraetin fâciretin ev racûlin münâfık.* “Ancak bir fâcire kadının veya bir münafık adamın üstüne düşer, başka bir yere düşmez.”

Öyle bir zaman gelecek ki gökten bir taş düşse mutlaka bir fâcire kadının veyahut bir münafık adamın üstüne düşer. Bu zamanın gelişi hakkında Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

Le-ye'tiyenne.

Nûn-u te'kid-i sakîle ile söyleyerek ifade buyuruyor.

“Mutlaka ve mutlaka, şeksiz şüphesiz gelecek.”

Öyle bir zaman gelecek ki muhakkak ve mutlaka gökten yere bir taş düşecek olsa ancak bir fâcire kadının veyahut bir münafık adamın üstüne düşer. Yani yeryüzünün her tarafı fâcire kadın ve münafık erkek ile dolu olacak da bir boş yere düşme ihtimali

olmayacak. Yeryüzünün taşı toprağı, her tarafı onlarla dolacak.

Allahu Teâlâ hazretleri cümlemizi salih kullarından eylesin.

Fâcire kadın, zalime yani zalim bir kadın demek... Bir mânasıyla da kötü kadın yani kötü yola düşmüş kadın mânasına gelir.

[Ahmed Ziyâeddin] Hocamız şerhinde, ve *şerruhâ eşeddü min şerri elfi fâsıkın*. “Böyle bir kadının şerri bin tane fâsık adamın şerrinden daha şiddetlidir.” buyuruyor. Hayâ mefhumu olmayan bir kadın, bin tane fâsık adamdan daha büyük zarar verir. Görmez misiniz gazeteleri, mecmuaları?

İnsan evine gazete alamaz hale geldi. Tirajı artsın diye resimler, resimler, resimler... Eve o gazete sokuldu mu olmaz, diyecek duruma geldi. İnsan seyahatlerde, vasıtada sağdaki soldaki adamların okuduğu gazetelere baktığı zaman, bakamaz oluyor. Aman!.. Başını bu tarafa çeviriyorsun, bu tarafa baktığın zaman orada da öyle bir şey. Bu tarafa çeviriyorsun... Göz kapatmaktan başka çare kalmıyor yani. O hâle geldi.

a. Ebüd-Derdâ RA'ın Hikayesi

Neden?

İnsanoğluna neslinin bekası için meşru yoldan kullansın diye verilmiş olan bir takım arzular vardır ki karnı acıkır, yemek talep eder. Yemek yemese ölür. Hani bazen çoluk çocuk iştahsız oluyor, iştah şurupları arıyor; “Ne yedirirsek, ne içirirsek iştahı açılır?” diyoruz. Demek ki Allah her şeyi yerli yerinde yaratmış. O şahsın yemek iştahı olacak ki yemeğini yesin, vücudu ayakta sağlam dursun, Allah’a kulluğunu sağ salim, iyi bir şekilde yapabilsin. Çünkü, “Kuvvetli müslüman, zayıf müslümandan hayırlıdır.” diye hadîs-i şerîf var. Kuvvetli olacak. İnsanın bedenine karşı da vazifesi var.

Meşhur bir kıssa var. Mâlum, Medîne-i Münevvere’ye geldikleri zaman Peygamber Efendimiz’in ashabı muhacirler ile Medine’nin ahalisi olan müslümanları, ensarı Peygamber Efendimiz kardeş eyledi. O kardeşlik esnasında herkesi çift çift, “Sen şunun kardeşisin.” diye kardeş eyledi de Selmân-ı Fârisî *radiyallahu anh* ile Ebu’d-Derdâ

radıyallahu anh kardeş oldular. Fevkalâde yakın iki kardeş oldular.

İşte o yakınlık esnasında bir keresinde Selmân-ı Fârisî, Ebu'd-Derdâ *radıyallahu anh*'ın evine gitti. Baktı ki ev perişan... Hanımına baktı ki hanımının üstü başı perişan...

“Ne bu hal?” diye sordu.

“Senin kardeşin Ebu'd-Derdâ dünyayı terk etti.” dedi. Dünyaya itibar etmiyor ki; âhirete, âhiretin kazancını elde etmeye çalışıyor. Ne evine ne hanımına baktığı var. Ne para ne pul peşinde. Her taraf perişan...

İçeriye girdi, biraz sonra Ebu'd-Derdâ *radıyallahu anh* geldi;

“Hoş geldin kardeşim.” diye candan bağrına bastı, sevincini ızhar eyledi. “Buyur kardeşim, ye!” diye hemen yemek çıkardı. Selmân-ı Fârisî;

“Sen de otur, beraber yiyelim.” dedi.

“Yok, ben niyetlenmişim, sen buyur, ye.” deyince;

“Olmaz! Sen yemezsen ben de yemem.” dedi. Oturttu beraberce...

Demek sevap kazanmak için oruca niyetlenmiş. Ramazan orucunu kimse bozduramaz... Zaten Ramazan’da Selmân-ı Fârisî hazretleri de oruçlu olurdu, onun oruçlu olmamasından Ramazan olmadığı anlaşılıyor, yanlış bir mâna çıkartılmasın. Demek ki sevap kazanmak için tuttuğu nafil bir oruç imiş.

Misafir, “Yok, sen yemezsen ben yemem.” dedi.

Pekâlâ... O zaman oturdu, orucunu bozdu, içinden “gününe gün tutarım” diye düşündü, beraber yediler.

Akşam oldu. Ebu’d-Derdâ *radıyallahu anh*, ev sahibi olarak Selmân-ı Fârisî *radıyallahu anh*’a bir döşek serdi; “Buyur, yat kardeşim.” dedi.

“Sen ne yapacaksın?”

“Benim biraz meşguliyetim var.”

Namaz kılacak, tesbih çekecek, dua edecek, Kur’an okuyacak...

“Yok!” dedi; “Sen yatmazsan, ben de yatmam. Sen de yat.”

Selmânü'l-Fârisî ısrar edince yattı ama uyumadı. Birazdan Selmânü'l-Fârisî hazretlerinin nefesleri muntazamlaşınca, “Tamam, uyudu galiba...” diye yavaşça yatağından kalkmak istedi. Kalkıp namaz kılacak. Selmânü'l-Fârisî *radıyallahu anh* bileğinden yakaladı, “yat” dedi, aşağıya... Bu hal birkaç defa tekerrür etti. Sonra baktı ki kurtuluş yok, yattı uyudu.

Ama büyük zâtlar o kıymetli vaktini bilir, gecenin yarısı geçtikten sonra teheccüd namazı kılarlar. O zaman Selmânü'l-Fârisî onu kaldırdı; “Hadi, şimdi kalk.” dedi. Teheccüd zamanı gelince o kaldırdı onu, beraberce abdest aldılar, teheccüd namazlarını kıldılar, seherlerde istiğfar ettiler, dualar eylediler.

Sonra sabah namazının vakti yaklaşınca kalktılar, Mescid-i Nebevî'ye gittiler, namazı kıldılar. Ebu'd-Derdâ *radıyallahu anh* Peygamber Efendimiz'in yanına vardı;

“Şu Selmânü'l-Fârisî'nin bana yaptıklarını bilsen yâ Resûlallah... Benim

orucumu bozdurdu, kılmaya itiyat edilmiş namazlarımı kıldırmadı, gecemi çok uyutturdu, uyku ile geçirtti...” diye şikayetlendi.

Onun üzerine Peygamber Efendimiz, Selmânü'l-Fârisî hazretlerini de dinledi ve Ebu'd-Derdâ *radıyallahu anh'*a dedi ki;

“Selman haklı! Çünkü senin üzerinde nefsinin bir hakkı var.”

Nefis ne demek?

Vücut; beşerî, canlı olan varlığımız. Bunun bir hakkı var, sen bunu yıpratamazsın. İçki içip, kumar oynayıp, kötü yerlerde zayıf düşürüp yıpratamazsın. Bu emanet, onun hakkı var.

“Ailenin hakkı var.” dedi. Evlenmişsin, o hanımın mesuliyetini almışsın, o hanımın sende hakkı var. Yani ona karşı bir bey olarak, koca olarak vazifelerin var; evine bakacaksın. Onun yemesi, içmesi sana havale edilmiş, Allah'ın emaneti...

Hanımlar beylere nedir?

Allah'ın emaneti! Allah sana bir emanet vermiş, koruyup gözeteceksin.

Ondan sonra; “Çoluk çocuğunun hakkı var, nefsinin hakkı var, Allahu Teâlâ hazretlerine karşı da bir ibadet vazifesi var, o da bir hak...” dedi.

“O halde her hak sahibine hakkını usulünce ver.” diye Peygamber Efendimiz ölçüyü buyurdu.

Mâlum, dinde huyların da, amellerin de, her şeyin de hayırlısı çok yapmak değil, ölçüye uygun olandır. Çok yaparsın, sonunda yapamaz olup bıraktığın zaman iyi olmaz. Çoktan başlayıp yapamadığın zaman iyi olmaz. Ölçülü gideceksin. Cömertlik derken elindekini saçarsın, çoluk çocuğun muhtaç duruma düşer; öylesi makbul değil. Cesaret yapayım derken kendini perişan edersin; öylesi makbul değil.

Her ahlâkın bir ifrat denilen aşırı tarafı, bir de tefrit denilen aşağı tarafı vardır. Aşırılıkla aşağılık arasında denge, orta yerde... Dinimiz her şeyin güzelini emretmiştir. İnsanın ona uyması lazım.

Evlenme arzusu da insanlara verilmiş yemek arzusu gibi. Evlenme arzusu kötü bir arzu mu?

Hâşâ, sümme hâşâ...

Allahu Teâlâ hazretleri kötü şeyi yapar mı, yaratır mı?

Allahu Teâlâ hazretlerinin her işi, her şeyi güzel, güzellerin güzeli... Şair;

Vallahi güzel etmiş,

Billahi güzel etmiş,

Tallahi güzel etmiş,

Ne etmişse güzel etmiş.

diyor. Hakikaten de öyledir, ben de yemin ederim.

“Her şeyi güzeldir, her şeyi yerli yerindedir.” ne demek?

Her şeyi hikmetlidir; sebebi var, hikmeti var.

Yemek yemek meşru mu?

Meşru... Tıka basa doldurmak yasak, israf haram. Öyle şey yok. Romalılar zevk için yerlermiş yerlermiş, karnı doydu da yiyemez

hâle geldi mi gidip istifra ederler, gene gelip yerlermiş. İslâm'da böyle şey yok.

Midenin birazını gıda ile, birazını su ile dolduracak, birazını da boş bırakacaksın. Daha yemeğe iştahın varken sofradan kalkacaksın gibi yemek âdâbı var. Yani tıka basa doldurmak yok. Demek ki yemeğe karşı iştah normal ama onu aşırı tatmin edeceğim diye yastığın içine pamuk teper gibi göbeğine tıka basa tıkmak doğru değil.

b. Evlenmek Benim Sünnetimdir

Elbette evlenmek normal bir şey...
Peygamber Efendimiz;

en-Nikâhu sünnetî. “Nikâhlanmak, evlenmek benim yolumdur, sünnetimdir, usulümdür.” buyuruyor.

Demek ki doğru, demek ki güzel...

Zaten güzel olmasa Peygamber Efendimiz evlenmezdi. Allah'a iyi kulluk etmek, evlenmemek suretiyle dağ başlarına çekilip ibadet etmek şeklinde olsaydı Resûlullah Efendimiz öyle yapardı. Öyle yapmadı; demek ki normal. Ama insan o arzuyu gayrimeşru yollarda yaptı mı en büyük günaha girer. Hem

o zaman ne haklar çiğneniyor, arkasından ne kötülükler çıkıyor, peşinden ne fenalıklara müncer oluyor...

Onun için haysiyetini, namusunu takınmaz bir kadın hakikaten bin adamdan daha zararlıdır. Görünmezse bir zararı olmayacak ama süslenip, boyanıp, taranıp ortaya çıkınca o kötülüğü o başlatır ve bin tane başka insana zararı dokunur. Onun için bu okuduğum metinde, “Bin tanesinden daha zararlı olur.” buyurulmuş. Demek ki kıyamete doğru kadınların huyları böyle olacak.

“Gökten bir taş düşse ya böyle bir kadının üstüne düşecek, ya münafık bir adamın.”

Münafık, nifak ehli demek... Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerinin başka hadîs-i şerîflerinden bazı numuneler, bazı şeyler anlıyoruz. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

Âyetü'l-münâfikı selâsün.

Münafığı nereden tanıyacağız?

Bir alameti olacak. Arabanın, evin bir numarası olur; her şeyin belli bir vasfı, bir alameti olur.

Nedir münafıklığın alameti?

Bir hadîs-i şerîfte Efendimiz, “Üç alameti var.” buyurmuş;

إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ وَإِذَا اتُّمِنَ خَانَ

İzâ haddese kezebe ve izâ vaade ahlefe ve ize'tümine hâne.

İzâ haddese kezebe. “Konuştuğu zaman yalan söyler.”

Doğru sözlü değil, yalancılığı mutad edinmiş; münafıklık alameti.

İza vaade ahlefe. “Vaat ederse tutmaz, vaadini yerine getirmez.”

Hani sen bana dün akşam öyle demiştin?

Hiç aldırdığı yok, akşam verir sözü, sabaha çığner geçer.

“Şu kadar para ver de ben sana şu zamanda ödeyeceğim.”

Ödemez.

“Şöyle yaparsan böyle olsun.”

“Tamam. Söz mü?”

“Söz.”

Tutmaz; münafıklık alameti.

Üçüncüsü;

Ve ize'tümine hâne. “Kendisine, ‘Şu para yanımda durmasın, al biraz senin yanında duruversin. Sonra gelip lazım olunca alırım.’ gibi bir şey emanet olursa, hıyanet eder, hainlik eder.”

Bu emniyeti iyi kullanmaz, suistimal eder.

Bu sıfatları düşünün.

Münafık nasıl oluyormuş?

Yalan sözlü, vaadinde durmayan, oynak, kaypak, başkasını aldatmaya çalışan bir insan.

Bunların hepsinin temelinde ne yatar? Allah'tan korkmamak, hesabı düşünmemek yatar. Allah'tan korksa, âhirette hesaba çekileceğini bilse böyle yapar mı insan! Yapmaz...

1975 senesinde bizim tanıdıklardan birisi birisine 2.500 liraya bir makine satmış. Adam 500 lirasını göndermiş, yani beşte birini ödemiş. Geriye 2.000 lirası kalmış. Sonra ödememiş, gitmiş. Onlar da artık batan

alacaklardan saymış. Çünkü kamyonla mallar alıyor, kayboluyor gidiyor... Nereden bulacaksın da, yakalayacaksın da parayı alacaksın... Batakçı... “Eh, öyle bir batakçıya mal kaptırdık.” demişler, defterden silmişler.

1975... Şimdi 1983'teyiz... Sekiz sene sonra birisi kapısını çalmış. Demiş ki;

“Benim abim buradan bir makine almış. 2.000 lira borcumuz var, onu vermeye geldim.”

“Ben onu bilmiyorum, bir bakayım deftere.” demiş, defteri açmış, aramış, bakmış. Evet, 2.500'e bir mal almış, şimdi 2.000 lirası kalmış.

“Tamam! 2000 lirayı vereyim, helalleşelim.” demiş.

“Eğer sen helallik istiyorsan, ben bu 2.000 lira ile hakkımı helal etmem.” demiş.

Çünkü 1975'in 2.000 lirası ile ne işler yapılabilirdi... Şimdi 2.000 lira bir talebeye çerez parası oluyor. Üniversitede bir talebenin cebine harçlık oluyor. Bunda bir haksızlık var.

Kalkmış gitmiş bir alime sormuş;

“Efendim, madem 2.000 lira borcu var, onu verirsen helalleşmesi lazım.”

“Yok!” demiş. “Sen birisine sordun, cevap getirdin ama dünyanın bir de bu hâli var; paranın hakiki değerinde düşme var.”

Onun üzerine kalkmış, müftülüğe gitmiş, müftü efendilerden sormuş. Onlar da kitapları açmışlar, demişler ki;

“İslâm’da zulmetmek de, zulme uğramak da yok... Zalim olmak da, mazlum olmak da yok.”

Ne sen aldan, ne aldat.

Bunda vardır asıl tat.

Budur insana veren

Saadeti iki kat...

Aldatmayacak, aldanmayacak... Burada borçlu olan kimse öbür tarafı aldatıyor. O zaman 2.000 lirayı verseydi dükkânın sahibi o makinenin bir tanesinden alır, koyardı.

Şimdi 2.000 lira ile ne alacak?

Olmaz... Demiş ki;

“O makinenin şimdiki fiyatı ne ise onu hesaplayın. Alacağını, vereceğini ona göre hesaplayın.”

Hesaplamışlar; makine 28.000 lira olmuş yani on mislinden fazla. O zaman 500 lira vermiş, şimdi 20.000 lira vermesi lazım.

Ben bu hikâyeyi niçin anlatıyorum?

Adama dikkat edin. “Bu adamın bende alacağı var.” diye Allah korkusundan Karadeniz’den kalkmış, o parayı vermek için gelmiş. O da “Hakkımı helal etmem.” deyince bir alime sormuş. Yine “olmadı” deyince, başka birisine gitmiş. Bak, ne kadar uğraşıyor.

Neden uğraşıyor?

Allah’tan, hesaptan korkuyor. Sonunda “Peki, ben 20.000 lira vermeye razıyım.” demiş.

Neden?

Hesap âhirete kalmasın. Âhirette para yok ki insan âhirette ödesin. Âhirette insanın hâli harap olur.

“20.000 lirayı da ödemeye razıyım ama şu anda yanımda o kadar para yok. Bana müsaade tanı.” demiş. Bu dükkâncı da;

“Kardeşim, ben senin bu huyunu beğendim. Yarısını sana bağışladım.” demiş.

“Bu parayı da aldığım zaman yine bir hayıra kullanacağım, benim aklıma yatmadı.” diyor.

Bakın, iyi insanlar nasıl borcunu, alacağını takip ediyor. Masal gibi yani... Şimdi adam bilerek kravat, fötr şapka vs. takıyor. Gayet güzel, traşlı, pırıl pırıl ayakkabılı. Altın kolçaklı saat yeleşinde...

“Bana şu takımları ver, şunları ver, şunları ver, kamyonuma at. İşte adresim, işte çekler...” diyor. Ötekisi; “Peki efendim, baş üstüne efendim.” elini ovuşturarak bir kamyon mal dolduruyor. Adam parasını bile sormuyor, 15.000 lira mı, 150.000 lira mı, ne yazarsa yazsın. “Yaz, hesaba ne ise.” diyor, hemen çeki imzalıyor. “Buyur, al.” diyor, kamyon gidiyor. Ondan sonra ne çekin karşılığı var, ne o adreste o insan var. Gidiyor...

Bazen de, “Beni falancaya, filancaya sor.” diyor. Olur, telefonu açıyor;

“Birisi benden mal almak istiyor. Bu adam kim, tanır mısınız?”

“Tanıyorum.”

“Mal vereyim mi?”

“Ver.”

Ötekisine soruyor;

“Mal vereyim mi?”

“Ver.”

Tamam, malı veriyor.

Ertesi gün birisi geliyor, diyor ki;

“Efendim, bu batakcı, senin mallarının parasını vermeyecek bu adam.”

“Nereden bildin, ben üç kişiye sordum.”

“Onların da ondan alacağı var, ondan.” diyor.

O sorduğu üç kişinin alacağı var. Bu malı buradan alırsa ötekilere borçlarını öder diye... Adam kendi borcumu kurtarayım diye buradakinin canını yakıyor. “İyi” diyor. Adam

iyi olduğundan değil, o adam “Sen benim hakkımda iyi dersen, ben senin borcunu öderim.” demiş, diye yapıyor.

Bunlar ne alameti?

Allah’tan korkmama alameti... Deminki misal, Allah’tan korkma alameti...

Demek ki o kötü zaman geldiğinde kadınlar kötüleşecek, erkekler de kaypak, kalleş, sözüne güvenilmez, işine güvenilmez insanlar haline gelecek. Elhamdülillah, daha aramızda çok iyi insanlar var. Allah’tan korkan, halis muhlis kulları var. Dikkat edelim, Allahu Teâlâ hazretleri bize bizim amelimize göre muamele eder. Çocuklarımızı, kendimizi iyi terbiye edelim; sağlam, has, halis müslümanlar olalım. O devirleri Allah bizden uzak eylesin. Epeyce bozuldu ama iyi insanlar da, haramı helali düşünenler de var.

c. Harama, Helâle Dikkat Edilmemesi

لَيَأْتِينَ عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ لَا يُبَالَى الْمَرْءُ
بِمَا أَخَذَ الْمَالَ بِحَلَالٍ أَمْ بِحَرَامٍ

Le-ye'tiyenne ale'n-nâsi zemânun lâ yübâli'l-mer'u bimâ ehaze'l-mâle em min halâlin em min harâmin.

Bu hadîs-i şerîf de yine Peygamber Efendimiz'in kıyamete yakın, âhir zamanda olacaklarla ilgili bir ihbâr-ı nebevîsidir. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

Le-ye'tiyenne. “Muhakkak, mutlaka gelecek.” *Ale'n-nâsi.* “İnsanların üzerine.” *Zemânun.* “Bir zaman.”

İnsanların üzerine bir zaman gelecek.

O zaman ne olacak?

Lâ yübâli'l-mer'u bimâ ehaze'l-mâle. “O zaman adam malı nereden aldığına aldırmayacak.” *Em min halâlin em min harâmin.* “Haramdan mı aldı, helalden mi aldı, aldırmayacak.”

Öyle bir zaman gelecek.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in zamanının pâklığını bu sözden anla; hayretle söyleniyor. O zamanda hiç öyle bir şey yokmuş ki. İnsanlar harama, helale çok düşkünlermiş; haramdan almamaya herkes

gayret ediyormuş. Cemiyette müesses olan kanaat, yerleşmiş olan fikir, “helal alınır, haram alınmaz” şeklinde imiş. Haramdan kaçmak tarzındaymış.

Peygamber Efendimiz istikbale ait, “Muhakkak insanların başına bir zaman gelecek... O zaman insanlar malı nereden; helalden mi, haramdan mı aldığına hiç aldırmayacaklar.” buyuruyor.

Mâlumdur, Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'ın kölesi kendisine bir tabak yiyecek getirmiş, yemiş. Yedikten sonra sormuş;

“Nereden getirdin bunu?”

Bir-iki rivayet var. “Ben cahiliye zamanında muska yazmıştım, onun bedeli.” veyahut “Bir müşrikin, Allah’a inanmamış bir kimsenin düğününden aldığım bir hediye.” diye.

Geliş yerinin helal olmadığını anlayınca parmağını sokmuş, boğazını gıcıklattırmış; yediği, yuttuğu şeyi boğazından dışarı çıkartmış. Demiş ki;

“Haram ile hâsıl olan ete cehennem ateşi yakışır.”

Haramı yiyorsun da et oluyor mu? Vücudunda haramlar hücre oluyor mu? Onu ne paklar?

Cehennem ateşi... Cehennemde çatır çatır yanınca, o zaman paklanır. Ye, istediğin kadar haramı ye! Yiyen yesin. İsterse polisi aldatsın, isterse komşuyu aldatsın, isterse hâkimi aldatsın... Haramı ye! O haramla hâsıl olan çocuktan da, etten de, maldan da, evden de, arabadan da hayır gelmez. O araba bir gün başında paralanır. O ev bir gün çoluk çocuğu ile beraber yanar, kül olur.

وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ

*Allâhu azîzün zü'ntikâm.*¹ “Allahu Teâlâ hazretleri intikam sahibidir.”

İntikamı vardır, şiddetlidir. Bakma sen ehl-i küfrün, ehl-i dalâlin, kötü insanların fırsat bulunca yaptığına. İmtihan dünyası olduğu için Allahu Teâlâ hazretleri iplerini biraz salıveriyor ama hiçbir kötü insanın hoş halini gördün mü? Sonunda ibretle kötülüğü ortaya çıkmıyor mu?

¹ 3/Âl-i İmrân, 4.

Bak, nasıl cezasını ektiriyor.

Geçen gün Ankara’da bir Şey anlattılar. Geçtiğimiz anarŐik devrede birisi ötekisini öldürmüŐ. Bir tek Şahit var. GörmüŐ; tabanca bu tarafa bu adam tarafından tutuldu ve o adam ötekisini takır takır vurdu, öldürdü. GörmüŐ, görgü Őahidi kendisi. Ama para vermiŐler, tehdit etmiŐler, ne yapmıŐlarsa yapmıŐlar, o adam; “Evet, ben bu adamın bu adama tabanca sıktığını, öldürdüğünü gördüm.” dememiŐ, Şahitlikten kaçmıŐ.

Öldürülen ocuk 16 yaŐındaymıŐ. Üstelik öldüren katiller para, pul, işi idare etmiŐler;

“Bu ldrme iŐini, öldürülen çocuğun dayısı yaptı.” demişler.

Bir de dayısına yüklemiŐler mi kabahati... Dayısı da 20 sene hapis yemiş. Birisi 16 yaŐında ölüyor, ötekisi de yine aynı aileden 20 yıl hapis... Gya öbür taraf intikam alıyor.

Öbür tarafın başına Allah ne getirdi bilemeyiz. Belki getirmiŐtir, onu bilmiyorum ama hadiseyi gören ve Şahitlikten kaçan Şahsın çocuğu 16 yaşına gelmiş, kt ölmüş.

Öteki öldürülen kaç yaşındaydı?

16 yaşındaydı.

Şahitlikten kaçan adamın çocuğu kaç yaşına gelince öldü?

16 yaşına gelince öldü. Etekleri tutuşmuş. “Eyvah! Ben şahitlikten kaçtım, hakkı söylemedim.” diye başlamış telaş etmeye. Çocuk da gitmiş elden, kendi çocuğu da ölmüş. Ciğerpâresi gidince; “Allah Allah! Bunun da yaşı 16, onun da yaşı 16... Niye Allah benim elimden bu çocuğu aldı?” diye...

Şahitlikten kaçanın başına bu gelirse, o haltları karıştıranın başına ne gelir, onu Allah bilir. Allah Azîz’dir, Züntikam’dır. Azîz, izzet sahibi demek... Her istediğini yapar, güç sahibi, kimse mâni olamaz. Züntikam, intikam sahibi demek... Hani kan davası oluyor ya, Allahu Teâlâ hazretleri de mücrimden, zalimden mazlumun hakkını alır; o intikamı komaz.

Ama niye anında almıyor?

Hikmetleri var, her şeyi hikmetli. Her hadiseyi getir bana söyle, gördüğüm kadar hikmetlerini söyleyeyim. Bazen bir gün önce olması yersiz olur... Zamanı da yerindedir,

yaptığı iş de yerindedir, şekli de güzeldir. Böyle; “Allah Allah, ne ibretli, ne hikmetli...” diye hayran kalırsın.

İşte böyle, insanlar bu hakikatleri unutacaklar.

Neden?

Elhamdülillah, biz burada hadis kitabını okuyoruz. Siz de orada oturdunuz tek dizinizin üstünde, Peygamber Efendimiz’in hadisi diye tahammül ediyorsunuz. Diziniz ağrıdığı halde hadîs-i şerîfleri dinliyorsunuz. Elhamdülillah.

Allah sizden de razı olsun, bizden de razı olsun. Cümlemizi cennetle cemaliyle müşerref etsin.

Ama şu mekânın ebatı ne ki? Burada oturan insan kaç kişi? İstanbul’un nüfusu altı milyon mu, sekiz milyon mu oldu... O kadar nüfusa göre bu nedir? Bunlar duyuyor, duyduğu zaman yapmaz ama duymayanlar ne olacak? Duymayan, aldığı para haram mı helal mi, eline geçti mi kâr sayacak... İşte hadîs-i şerîfte söylenen durum. O zaman aslında bu hadîs-i şerîfleri televizyondan, radyodan duyurmak lazım.

Üçüncü hadîs-i şerîfe geçtik:

لَيَأْتِيَنَّ عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ لَا يَبْقَى أَحَدٌ إِلَّا أَكَلَ الرَّبَا
فَإِنْ لَمْ يَأْكُلْهُ أَصَابَهُ مِنْ غُبَارِهِ

Le-ye'tiyenne ale'n-nâsi zemânun lâ yebkâ minhum ehadün illâ ekele'r-ribâ fe-in lem ye'külhü esâbehû min gubârihî.

Sadaka Resûlullah fîmâ kâl ev kemâ kâl.

Bu sahih hadîs-i şerîfte de Peygamber Efendimiz yine kıyamet manzaralarından, kıyametin ahvâlinden bir ahvâli bize önceden haber vermiş. Başımızın tâcı, Peygamberimiz, Efendimiz, numûne-i imtisâlimiz Muhammed-i Mustafâ hazretleri buyuruyor ki;

Le-ye'tiyenne ale'n-nâsi zemânun.
“İnsanların üzerine bir zaman gelecek, çatacak.”

İnsanlar bir zamana ulaşacaklar, demek.

Lâ yebkâ minhum ehadün. “Onlardan hiçbir kimse kalmaz ki.” *İllâ ekele'r-ribâ.*
“Muhakkak riba yiyecek.”

Hiçbir kimse müstesnası kalmaz, hepsi faiz yiyecek.

Fe-in lem ye'külhü. “Eğer yemezse de...” *Esâbehû min gubârihî.* “Üstüne tozundan isabet edecektir.”

Faizin tozundan isabet edecektir.

Tozundan isabet etmek ne demek?

Bir tertemiz kap içine temiz meyveleri yıkasan, tozlu bir yolun kenarına koysan; biraz sonra gelsen, ne olur?

Atlı geçer, yaya geçer, araba geçer, tozları kaldırır kaldırır. O meyveleri, o yiyecekleri tanıyamazsın; toz, üstünü sarar. Onun gibi, adam faiz yemese bile tozu üstüne üşüşecek. Yani günahı bulaşacak, demektir. Faizin günahı bulaşacak.

“Nasıl?” demişler.

Li-en yekûne mûkilehû. “Faizi yediren kimse olmak suretiyle.”

Bak, yemek de yedirmek de günah. Bir işin yapılması haram oldu mu, yapılmasına vesile olmak da günahdır.

“Ben faiz almıyorum, yediriyorum.”

Onu da yapamazsın.

“Ben içki içmiyorum, ikram ediyorum.”

Onu da yapamazsın. İçki haramsa, ikram da edemezsin, sunamazsın.

“Efendim ben sadece taşıyım.”

Taşıyamazsın, o da yasak.

“Benim fabrikamda sıkıyorlar. Ben başka şeye karışmıyorum.”

Sıktıramazsın, sıkamazsın, sunmasını emredemezsin.

“Ben akıllı bir insanım. Kendim elimle tutar mıyım! Hizmetçiyi çağırıyorum, ‘Al bakalım, bunu şunlara şunlara sun.’ diyorum, kendim sunmuyorum...”

Sundurdun mu, o da olur, o da günah. Hiç fark etmez. Bir şey haramsa öyle kaçamak yok. Bak burada ne diyor;

Li-en yekûne mûkilehû. “Onu yediren kimse olmak suretiyle tozu gelir.”

İnsan, günahına öyle bulaşır.

Ev mütevessiten fîhi. “Veyahut aracı olur.”

“Bak, bu faizle para veriyor. Senin de paraya ihtiyacın var galiba. Gel bakalım, sen bundan al.”

Aracı oldu, belki komisyon da aldı, belki almadı; ne olursa olsun, günah komisyonu ona geliyor, o faize bulaşıyor.

Ev kâtiben. Veyahut, “Sen şundan şu kadar para mı aldın? Tamam, ben yazıvereyim. Yazıyı yazmak benim elimden geliyor.”

Yazıyor. O zaman da günah ona bulaşır.

Ev şâhiden.

Ortada bir akit var, borç akdi; şahit oluyor. Şahit olup da o işlemin tahakkuk etmesi için ne tür bir yardım ile yardımcı olmuşsa, gelir bulaşır.

Ev muâmile'l-murâbi. “Veyahut ribayı veren kimse ile muamelesi olan bir kimse olur; ortaklık filan gibi...” *Ev men amele meahû.* “Veyahut onunla iş yapan kimse olur.” *Ve halesa mâlehû bi-mâlihî.* “Malını ötekisiyle karıştırır, onunla ortaklık yaptığı için.”

Buna benzer şekilleri saymış; tozu nereden isabet eder, bilinsin diye. “Efendim! Ben faiz yemiyorum.” diyen insanlar tozunun isabet etme, bulaşma şekillerini de göz önünde bulundursunlar diye ben de şerhinden alimlerimizin açıkladıkları şeyleri size açıkladım.

İslâm neden faize karşı? Hadîs-i şerîfte, âyet-i kerîmede belirtilmiş... Niye böyle yapıyor?

İslâmiyet istiyor ki insan alnının teriyle kazansın. Alnının teriyle kazanmayı çok teşvik ediyor. Birisi dilenirmiş, Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Git, dağdan odun topla, getir, sat fakat dilenme.”

Onu öğretiyor yani dilendirmiyor. Sonra, işçi akşama kadar çalıştı mı, akşam ücretini alacak ya, “Teri kurumadan işçinin ücretini verin.” diyor. Sonra, insanın kendi elinin, kendi alnının teri olarak kazandığı para helal para olarak evine bereket getiriyor, çoluk çocuğuna hayır getiriyor, kendi vücuduna sıhhat, afiyet getiriyor.

İslâmiyet bunları, kimse kimseyi oturduğu yerden istismar etmesin, herkes hakkıyla yesin, şu fâni dünyada geçimini, yaşamını hakkıyla yapsın da başkasının sırtına binip başkasının kanını emmesin, diye yapıyor. Bundan dolayı böyle istiyor. Allahu a'lem, kendisinin gayreti olmadan, bedavadan gelme şekli olduğundan dolayı ribayı Kur'ân-ı Kerîm yasak etmiş, hadîs-i şerîfler böylece bize bildirmiş. Biz de sizlere bildiriyoruz.

Peygamber Efendimiz veda haccında;

“Bildirdim mi yâ Rabbi?” derdi.

Hüccâca nasihat etti, Veda hutbesini îrâd eyledi. Birisi de Peygamber Efendimiz'in sözlerini yüksek sesle tekrar ederdi. Ondan sonra da ellerini açıp;

“Tebliğ ettim mi, yâ Rabbi?” derdi.

Bizden bildirmesi... Biz kitaptan okuyoruz, bildiriyoruz.

d. Akılsız Yöneticiler

لَيَأْتِينَ عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ يَكُونُ عَلَيْكُمْ أُمَرَاءُ
سُفَهَاءُ يُقَدِّمُونَ شِرَارَ النَّاسِ وَيُؤَخِّرُونَ خَيْرَهُمْ
وَيُؤَخِّرُونَ الصَّلَاةَ عَنْ مَوَاقِيتِهَا فَمَنْ أَدْرَكَ ذَلِكَ
مِنْكُمْ فَلَا يَكُونَنَّ عَرِيفًا وَلَا شُرْطِيًّا وَلَا جَابِيًّا
وَلَا خَازِنًا

*Le-ye'tiyenne ale'n-nâsi zemânün
liyekûnü aleyküm ümerâü süfehâü,
yükaddimûne şirâre'n-nâsi ve yüzhirûne
hubbe hıyârehüm ve yüahhirûne's-salâte an
mevâkîtihâ, femen edreke zâlike minhüm
felâ yekûnenne arîfen ev şeratiyyen ev
câbiyen velâ hâzinen.*

Bu hadîs-i şerîf de yine gelecek zamanla yani âhir zamanla, bozulan zamanla ilgili bir hadîs-i şerîftir. Peygamber Efendimiz her ne kadar yüzlerce sene önce, asırlar önce yaşamışsa da asırlar sonrasını Allahu Teâlâ hazretleri ona bildirmiş. Yani dinimiz hak din, peygamberimiz hak peygamber, kitabımız hak kitap... İşte âşikâr, gün gibi görülüyor.

Buyurmuş ki Peygamber Efendimiz:

Le-ye'tiyenne ale'n-nâsi zemânün.

“İnsanların üzerine bir zaman muhakkak ve mutlaka gelecek.” *Yekûnü aleyküm ümerâü süfehâü.* “O zaman başınızda sefih emirler olacak.”

Ümerâ, emretme salahiyeti kendisinde olan; idareci, başkan, reis, komutan mânasına... Sefih, akılsız demek. “Akılsız kimseler başınıza geçecek.”

Aleyküm. “Sizin başınıza böyle kimseler geçecek.”

Yükaddimûne şirâre'n-nâsi. “Bunlar insanların en şerlilerini takdim edecekler, öne geçirecekler.”

Kimlerin önüne geçirecekler?

Ve yüzhirûne hubbe hıyârihim.

“Kendilerini en hayırlıları seviyormuş gibi gösterdikleri halde en şerlileri başa geçirecekler.”

Buradaki *ve* ile başlayan cümle cümle-i hâliyyedir, hâl cümlesidir.

Ve yüzhirûne hubbe hıyârihim. “En hayırlılarını seviyormuş gibi göstermekle beraber aslında halkın en şerlilerini başa geçirecekler.”

Zalim, gaddar, Allah’tan korkmaz, kanun nizam tanımaz kimseleri aslında geçirecekler ama halkın umumiyetinden korktukları için iyileri seviyormuş gibi davranırlar.

Ve yüahhirûne salâte an mevâkîtihâ. “Ve namazları, vakitlerinden tehir ederek kılacaklar.”

Sübhanallah!.. Namazları vakitlerinden tehir ederek kılacaklar. Ne kötü adamlar ki vaktinde bile kılmayacaklar namazı da tehir ederek kılacaklar. Öğle ezanı okunmuş, tehir edecek edecek, ikindiye yakın öyle kılacak. İkindinin vakti, akşama yakın kılacak.

Yüahhirûne salâh. “Namazı tehir ederler.” *An mevâkîtihâ.* “Asıl vakitlerinden geçe bırakırlar.”

Fe-men edreke zâlike minhüm. “Onlardan bu durumları kim görürse, kim o gibi insanların bu halleriyle karşılaşırsa...” *Fe-*

lâ yekûnenne arîfen. “Sakın ha, kethüda olmasın.”

Arîf; siyasîlerin, idarecilerin yakınında vekilharç gibi, kethüda gibi hizmet gören kimse...

Ve-lâ şeratiyyen.

Hani eskilerin “pazarbaşı” dedikleri kimseler. Yani belediye zabıtası hizmeti gibi, polis hizmeti gibi hizmetler yapan. Neticede onlara bağlı, onların memuru durumunda...

Ve lâ câbiyen. “Vergi toplayıcı.”

Yani halkın arasında dolaşıp da sultanlara o vergilerini alan.

Ve lâ hâzinen. “Onların hazinedarı, bekçisi olmasın.”

Bu hizmetler, bu gibi zalimlerin maiyetinde onlara hizmetçi olarak çalışmasınlar demek. Bu durumlar Emevîler zamanından başlamış. Asr-ı Saadet dediğimiz saadet asrının arkasından Resûlullah'ın torununu öldürme durumu bile başlamış.

Nasıl öldürür insan?

Nasıl eli varır insanın?

Nasıl Resûlullah'ın o mübarek, başını öptüğü, kucağına alıp sevdiği mübarek torununa insan kılıç kaldırır?

Nasıl keser?

Çoluk çocuğunu, karısını, haremni nasıl şey yapar?

İşte böyle...

“İnsanların üzerine muhakkak ve muhakkak bir zaman gelecek ki...”

Sizin üzerinize diyor. Muhatabı hem kendisini o anda dinleyen sahabelerdir, hem de ondan sonra ümmetinden olan kimselerdir. Biz de hadîs-i şerîfi okuduğumuza göre bir bakıma muhatap sayılırız.

“Sefih, beyinsiz yani akli fikri yerinde olmayan, doğru düşünmeyen idareciler olacak ve onlar iyileri seviyormuş gibi göstererek kötü insanları başa geçirecekler. Namazları geç vakitlere tehir edecekler. Onların yanında, onların hizmetinden bir hizmet almayın.” diye Peygamber Efendimiz söylemiş.

Şu hadîs-i şerîfi çok iyi dinleyin:

لِيَأْخُذَنَّ رَجُلٌ بِيَدِ أَبِيهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فليَقْطَعَنَّ
نَارًا يُرِيدُ أَنْ يُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ قَالَ: فَيُنَادِي: أَنْ الْجَنَّةَ
لَا يَدْخُلُهَا مُشْرِكٌ إِنَّ اللَّهَ قَدْ حَرَّمَ الْجَنَّةَ عَلَى كُلِّ
مُشْرِكٍ فَيَقُولُ رَبِّ أَبِي رَبِّ أَبِي فَتُحَوَّلُ فِي صُورَةٍ
قَبِيحَةٍ وَرِيحٍ مُنْتِنَةٍ فَيَتْرُكُهُ

Le-ye'huzenne racülün bi-yedi ebîhi yevme'l-kıyâmeti felyak'atanhu nâru yürîdü en yüdhılehu'l-cennete feyünâdâ inne'l-cennete lâ yedhuluhâ müşrikün innallâhe azze ve celle harreme'l-cennete alâ külli müşrikin feyekûlu: Rabbi, ebî! Rabbi, ebî! Rabbi, ebî! Feyuhavvelu fî sûretin kabîhatin ve rîhin muntinetin feyetrुकuh.

Bu hadîs-i şerîfi can kulağıyla dinleyin.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri buyuruyor ki:

Le-ye'huzenne racülün bi-yedi ebîhi.
“Adam babasının elini muhakkak ve muhakkak tutacak.”

Babasının elini yakalayacak, muhakkak ve muhakkak tutacak.

Ne zaman?

Yevme'l-kıyâmeti. “Kıyamet gününde babasının elini tutacak.”

Merak ediyorsunuz, niçin tuttu diye. “Sevgisinden.” Sevgisinden babasının elini tutacak. Hani insan birisinin elini tutar da çeker, bir yere götürmek ister ya, öyle elini tutacak babasının.

Fe-yak'taannahu'n-nâru. “Fakat ateş önlerini kesecek.”

Nereye gitmek istiyorlardı da kesti?

Söylenmiyor burada ama adam cennetlik. Babasının elinden tutup cennete götürmek istiyor.

İnsan babasını sevmez mi?

“Gel babacığım” tarzında, elinden tutmuş, götürüyor ama önüne cehennem ateşi çıkıyor, yolu kesiyor, geçmesi mümkün olmayan bir durum oluyor.

Yürîdü en yüdhılehu'l-cennete. “Onu cennete sokmak istiyor.”

“Kıyamet gününde muhakkak ki adam babasının elini tutar, o babasını cennete sokmak isterken ateş onun yolunu keser.”

Feyünâdâ. “Ve kendisine nidâ olunur.”

Kim nida eder?

Allahu Teâlâ hazretleri meleklerine nidâ ettirir. Bir nidâ, bir ses duyar.

Inne'l-cennete lâ yedhuluhâ müşrikün.

“Cennete müşrik girmez.”

Cennete Allah’a şirk koşan kimse girmez.

Innallâhe azze ve celle harreme'l-cennete alâ külli müşrikin. “Aziz ve Celil olan Allahu Teâlâ hazretleri, cenneti her müşrik üzerine haram kılmıştır.”

Mümkün değil; müşrik olsun da cennete girsin. Yani Allahu Teâlâ hazretleri cenneti her müşrik üzerine haram kılmıştır, bir kimsenin müşrikken cennete girmesi mümkün değildir.

Ateş önünü kesti, babasını cennete sokamadı, orada kaldı... Bir ses duyar.

“Cennete müşrik girmez.”

Ne anlıyoruz buradan?

Demek ki kendisi mü'min, cennetlik ama babası müşrik, kâfir, mü'min değil. Babalık-evlatlık münasebetlerinden, muhabbetinden, şefkatinden dolayı babasının elinden yakalayıp içeri sokmak istedi, karşısına ateş çıktı. "Cennete müşrik giremez. Azîz ve Celîl olan Allahu Teâlâ cenneti her müşrik üzerine haram kılmıştır." diye de bir ses geldi.

Fe-yekûlu: Rabbi, ebî! "Bunun üzerine der ki; 'Ey benim Rabbim! Bu benim babamdır.'" *Rabbi, ebî!* "Yâ Rabbi! Ey benim Rabbim! Bu benim babamdır." *Rabbi, ebî!* "Yâ Rabbi! Babam."

Tam tercemesi şöyle:

"Yâ Rabbi, babam; yâ Rabbi, babam; yâ Rabbi, babam!.."

Bu sahneyi düşünün. "Bu benim babam." diyor yani babasını sevdiğinden.

Bakalım ne olacak?

Fe-yuhavvelu fî sûretin kabîhatin. "Fakat babasının şekli kötü bir surete döndürülür." *Ve rîhin muntinetin.* "Ve çirkin

bir kokuya döndürülür.” *Fe-yetrukuhû*. “Onun üzerine terk eder.”

Bakar ki yanındaki çirkin bir şey, kokusu da berbat bir şey, o zaman terk eder.

Müşrik, ilk önce aslî suretiyle, dünyadaki suretiyle duruyordu, babasının elinden tuttu ama, “Yâ Rabbi, bu benim babam. Yâ Rabbi, bu benim babam. Yâ Rabbi, bu benim babam!..” deyince sureti çirkin bir surete, kokusu da berbat, burnunun direğini kıracak bir kokuya döndürülür. O zaman terk eder.

Müşrik iken cennete girmek yok. İnsan mü'min olacak, müslüman olacak. Müşrik olarak cennete girmek yok.

Müşriklik ne demek?

Şirket sözü Türkçe'ye girmiş bir sözdür. Şirket, ortaklık demek, biliyorsunuz. Şerik, ortak demek... Müşrik de, “Allah'a ortak koşan kimse” demek.

Yani ne demiş oluyor?

“Allah var ama iki tane... Bir o var, bir de yanında şu var.”

Veyahut;

“Allah var, oğlu var, iyilik tanrısı var, kötölük tanrısı var.”

Veyahut;

“Üç tane var, beş tane var, ne ise...”

Veyahut;

“Evet, Allah var ama bu putlar da bizim tanrımız. Biz onlara tapıyoruz, bunlar ona şefaathçi olacaklar.”

Müşrik Araplar öyle diyorlardı.

“Bu putlar Allah katında bizim şefaathçimiz. Biz onlara tapıyoruz, onlar da bize şefaath edecekler, bizi cennete sokacaklar.” diyorlardı.

Bu da bir şirk! Bu da bir ortak koşma durumu...

Hepimizi korkutacak bir söz söyleyeyim ki, Peygamber Efendimiz diyor ki:

إِنَّ أَخْوَفَ مَا أَخَافُ عَلَىٰ أُمَّتِي شِرْكَ خَفِيٍّ

Inne ahvefe mâ ehâfu alâ ümmetî şirkün hafiyyün. “Benim ümmetim için en çok korktuğum şey gizli şirktir, saklı şirktir.”

Bir müşriklik var, âşikâr, tamam... “Allah iki tanedir, üç tanedir, beş tanedir...” gibi yalan yanlış, eğri büğrü söz söylüyor. Bir de gizli, âşikâr değil... Diyorlar ki;

“Yâ Resûlallah! Gizli şirk ne ola ki? Nedir gizli şirk?”

Diyor ki;

“Riya, gösteriş. Bir âhiret amelini, sevap beklenen bir ameli insanlar beğensin diye yapmak.”

“Çok güzel namaz kılıyor. Duruşu, boynu bükük, gözleri kendinden geçmiş, tadil-i erkân ile namaz kılıyor.” filan...

Neden?

Filanca adam görsün de bana malî yardım yapsın diye...

Olmadı. Sen o namazı Allah için kılacaktın. Bir de o adamı düşünerek kıldın; riya oldu, gösteriş oldu. Allah riyayı sevmez. Ameller sırf Allah rızası için yapılacak. Hem o sebepten hem o sebepten olursa şirk-i hafî diyor.

Allah'tan dileriz; bizleri affeylesin, bizi ne büyük şirke ne gizli şirke soksun. Ne âşikâre ne gizlisine bulaştırmasın. Her şeyimizi Allah için yapalım. Bir kere Allahu Teâlâ hazretlerinin varlığını, birliğini tam idrak edelim. Allahu Teâlâ hazretlerinin eğer bir tane daha ortağı olsaydı kavga ederlerdi. Şu kul cennete girsin, şu girmesin, şu şöyle olsun, bu böyle olmasın...

Olur mu hiç?

Akıl var, mantık var.

لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا

*Lev kâne fîhima âlihethün illallâhu le-fesedetâ.*²

Allahu Teâlâ hazretleri biz anlayalım diye âyet-i kerîmesinde böyle buyuruyor;

“Eğer şu yerde, gökte iki tane Allah olsaydı, kâinâtın nizamı berbat olurdu.”

Hiç sen direksiyonda iki tane adam gördün mü? Arabada birisi o tarafa, birisi bu tarafa götürmek istiyor, olur mu?

² 21/Enbiyâ, 22.

Bir tanesi götürecektir işte. Öyle, onun gibi. Ortağı olsaydı berbat olurdu, işler bozulurdu, fesada giderdi, buyuruyor.

Allahu Teâlâ hazretleri bir... Şerîki, nazîri, veziri, müşiri, emsâli yok; ona benzeyen bir şey yok.

Tek güç, kuvvet, kudret, lütuf, ihsan, kerem, merhamet, rahmet sahibi... Ama tek...

Tamam, *âmennâ ve saddeknâ*. Allah'a bu sıfatları ile Kur'ân-ı Kerîm'de, Resûlullah'ın bildirdiği şekilde iman ettik.

Amentü billah. "Allah'a iman ettik."

Allah, bizi şirk-i hafîden de korusun. Amelleri sırf Allah rızası için yapmayı nasip etsin.

Başkasının beğenmesi, beğenmemesi, sevmesi, sevmemesi...

Ne olacak?

Allah sevsin, kâfi. Sevdi mi kâfi. O sevdi mi, O korudu mu kâfi... Amerika ile Rusya'nın, Çin'in orduları hepsi birden toplansalar, en modern silahlarını alsalar, bir

tek âciz, nâciz ama Allah'ın sevgili kulunun üzerine yürüseler, bir şey yapamazlar.

Allah kâfi...

O halde bizim yapacağımız bir tek şey var; Allah'a kul olmak, Allah için yapmak, Allah'a has kul olmak. Allahu Teâlâ hazretleri bize onu nasip ve müyesser eylesin.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

29 Cemâziye'l-Evvel 1403 / 13.03.1983

İskenderpaşa Camii/ İstanbul

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak](#)

[ulaşmak için tıklayınız.](#)

